

չէ՞: Ուղիղ ճամբէն չբալողը պիտի չկրնար այն-
քան վարպետօրէն, այնքան բնականօրէն ստել ա-
ռանց կարմրելու: Խաբողը, ստողը կը մատնէ ինք-
զինքը անպարման օր մը: Անխուսափելիօրէն կը
բռնուի դողի, ու ներքնամարդը՝ է՛ն խրդարը
դատաւորներուն՝ կ'իջեցնէ հարուած մը...:

«Յտեսութիւն, ցտեսութիւն: Ներողութիւն,
սիրելիներս, ուշացայ: Կուգամ, կը հանդիպիմ նո-
րէն վաղը: Յտեսութիւն:»

Հարուածը իջած է Ամելիի գլխուն, ու կը
գողգողայ անիկա. եւ իր կուճէին՝ գողցուած նա-
մակը՝ որ դատապարտուած էր բոցի, կարծես թէ

բռնկած ըլլար յանկարծ, ու կը վառէ՛ր, ճարճա-
տուն կայծերու մէջ կը նետէր անոր մարմինը,
հողին...:

Ու ահաբեկ, զղումով, խելագարի մը պէս
կը վազէր Ամելի Տըլած, խոստովանանքի մը պէս
կրկնելով.

«Ներողութիւն, հազար ներողութիւն... Ոճ-
րագործ մը, դող մը, սրբապիղծ գող մըն եմ ես:
Ժադլին, Ժանօ, ներեցէ՛ք ինծի... Կ'աղաչեմ...
ներեցէ՛ք...»:

Տէտաւ, Գերմանիա
1944

Ա. ԿԱՊԵՆՑ

ՀԱՅՐԵՆԻՔԻՍ ՀԵՏ

Գրքեր եւ դուռն բազդէն, աւ գրքեր եւ դուռն ալ մեզ
Քու յաղթական վերելքիդ քաղցկնքով կենտալիր.
Ոսկեհամէնքն հայ մըտքին քեզ կը կերտեն երկնի պէս,
Ոյժն ակումբն իր կը դնէ երակներուդ մէջը իր:

Հայ հանճարներն կ'արքնման՝ քու երկրնքիդ տակ
փայթամ՝
Հազիկ հարուստ կուրծքին պէս, օրէնքներուդ արնուտ
շառագայթովը բարի. դաշտ աւ սարսուգ անթաւամ՝
Գութանի երգ կը դառնան, մշտանաւան կեանք տաշտ:

Ուրախութեան հըրախաղն աչքերուն մէջ հայ ցեղին
Մշտանելագ քաղ ըլլայ. դիտագնալէպն իրական
Թա՛ղ ծաւալի լոյսի պէս իր էջերուն մէջ անգին,
Նար հերսման քա՛ղ ծընին, քաղ վերածաղկէ ամէն բան:

Ոսկեդարու փետրագարդ գրիչներով սրկերած
Հոգիներուն խայտաճի քաղ վերածնի մէջն Հայուն,
Թա՛ղ արքնմայ ամէն բան՝ դարբուն մէջն անքեղանած,
Նարստ կապէ նոր կեանքին քեռիչներուն հետ փայլուն:

Մէրն աւ բարին քու ծոցիդ պահակն արքուն միշտ ըլլան,
Երկնին իջնէ երկրիդ մէջ, Աստուածակերտ դառնա
դուն,
Փարսն ըլլաւ լուստոր, ագգերն ամբողջ քեզ ցանկան,
Ու լոյսիդ լոյս առնելով քաղ հետեւին սուրբ նամուն:

ՆԱԶԵՆԻ ՏԵՐ ՄԻՔԱՅԵԼԵԱՆ